

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/69/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5117233415
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5117233415.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: W. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXX/XX, XXX XX K. N. V., zastúpeného združením: Centrum správnej pomoci Martin, so sídlom J. Š. Šikuru 4850/1 038 61 Martin, IČO: 51 472 236, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému spoločnosťou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, vydanie bezdôvodného obohatenia a ochranu práv spotrebiteľa, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 42Csp/282/2017-214 zo dňa 16.11.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 42Csp/282/2017-214 zo dňa 16. 11. 2018 v druhej vete výroku p o t v r d z u j e .

M e n í rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 42Csp/282/2017-214 zo dňa 16. 11. 2018 v tretej vete výroku tak, že:

Žalobca m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Vo zvyšnej časti (t.j. v prvej a štvrtej vete výroku) zostáva rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 42Csp/282/2017-214 zo dňa 16.11.2018 n e d o t k n u t ý .

Žalobca m á voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd s poukazom na § 37 ods. 1, § 39, § 53 ods. 1, 3, 5, § 551 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 13 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 3 ods. 3, 5, § 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy č. 8500079620 zo dňa 12.09.2014 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná (veta prvá výroku). Zároveň žalovanému v zmysle § 3 ods. 1, § 39, § 52, § 52a ods. 1, 2, § 53 ods. 1, ods. 4 písm. s), t) a v), § 53 ods. 5, § 53 ods. 6, § 451 ods. 1, 2 § 456, § 457, § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), g), l), § 9 ods. 2 písm. f), j), k), ods. 13, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 7 ods. 1, § 7 ods. 2 písm. a), b), ods. 3, § 8 ods. 3), 4) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.824,41 Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (veta druhá výroku). Žalobcovi tiež priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (veta tretia výroku).

Súčasne uložil žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 241,50 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (veta štvrtá výroku).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenu prvoinstančnému súdu dňa 05.12.2017 sa žalobca domáhal určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500079620 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 12.09.2014 (ďalej „dohoda o zrážkach zo mzdy“). Zároveň sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplata sumy 1.824,41 Eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia a náhrady trov konania. Spolu so žalobou bol súdu doručený aj návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia, na základe ktorého by bol žalovaný povinný zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy do právoplatného skončenia veci samej o neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy a aby zamestnávateľovi žalobcu uložil povinnosť zdržať sa vykonávania zrážok zo mzdy žalobcu na základe žiadosti o vykonávanie zrážok na podklade dohody o zrážkach zo mzdy, a to až do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

3. Uznesením č.k. 42Csp/282/2017-56 zo dňa 30.01.2018 okresný súd vyhovel návrhu žalobcu a nariadil neodkladné opatrenie, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy až do právoplatného skončenia vo veci samej a zároveň zamestnávateľovi žalobcu bola uložená povinnosť zdržať sa vykonávania zrážok zo mzdy žalobcu na základe žiadosti o vykonávanie zrážok na podklade dohody o zrážkach zo mzdy, a to až do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.02.2018 a vykonateľnosť 05.02.2018.

4. Na základe vykonaného dokazovania mal prvoinstančný súd preukázané, že žalobca ako dlžník uzatvoril so žalovaným ako veriteľom dňa 12.09.2014 zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500079620. Na základe uvedenej zmluvy poskytol žalovaný v pozícii veriteľa žalobcovi ako dlžníkovi úver vo výške 1.500,00 Eur. Splatnosť úveru bola medzi zmluvnými stranami dohodnutá na 42 mesiacov, výška mesačnej splátky bola určená sumou 47,43 Eur a výška celkovej platby na úhradu sumou 81,99 Eur. Poplatok za poskytnutie úveru predstavoval čiastku 150,00 Eur. Dátum splatnosti poslednej splátky bol učený na deň 14.03.2018. RPMN bola určená v rozsahu 26,06 % a priemerná hodnota RPMN v rozsahu 44,06 %. Celková čiastka, ktorú mal dlžník zaplatiť bola určená sumou 2.142,06 Eur, s ročnou úrokovou sadzbou v rozsahu 18,08 % a ročnou úrokovou sadzbou úrokov z omeškania v rozsahu 5,05 % ročne. Podľa splátkového kalendára zo dňa 12.09.2014, nepodpísaného účastníkmi zmluvného vzťahu, mal žalobca (dlžník) žalovanému (veriteľovi) zaplatiť 42 mesačných splátok vo výške 81,99 Eur počnúc prvou splátkou splatnou dňa 14.10.2014 a poslednou splátkou dňa 14.03.2018. Žalobca uzatváral predmetnú zmluvu o revolvingovom úvere ako fyzická osoba - spotrebiteľ, nakoľko o pôžičku nežiadal v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, (zmluvu podpísal nie ako fyzická osoba živnostník, ale ako fyzická osoba s uvedením trvalého pobytu, rodného čísla, čísla občianskeho preukazu). Na základe takto uzatvorenej zmluvy žalovaný poskytol žalobcovi spotrebiteľský úver, v dôsledku čoho súd prvej inštancie pri prejednávaní sporu aplikoval ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ako aj ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. V konaní bolo nesporné, že žalovaný na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500079620 zo dňa 12.09.2014 poskytol žalobcovi úver vo výške 1.500,00 Eur, s tým, že celkovo poskytol žalobcovi čiastku len vo výške 1.350,00 Eur, keď sumu 150,00 Eur si hneď pri poskytnutí úverov stiahol ako odplatu za poskytnutie úveru. Rovnako nebolo medzi stranami sporné, že žalobca zaplatil žalovanému na zmluvu č. 8500079620 celkom sumu 3.024,41 Eur, spolu s poplatkom vo výške 150,00 Eur. Okresný súd sa oboznámil aj s predloženou dohodou o zrážkach zo mzdy č. 8500079620 zo dňa 12.09.2014, uzatvorením ktorej vznikla žalobcovi ako dlžníkovi povinnosť rešpektovať vykonávanie zrážok zo mzdy v dohodnutej výške, a to až do úplného splatenia pohľadávok žalovaného, prípadne aj iných nárokov, ktoré voči nemu vzniknú. Žalobca ako dlžník nemal oprávnenie túto dohodu pred splatením pohľadávky vypovedať, od nej odstúpiť alebo ju iným spôsobom jednostranne ukončiť. Na základe tejto dohody zamestnávateľ žalobcu ako dlžníka je povinný vykonávať v prospech žalovaného mesačné zrážky zo mzdy žalobcu vo výške 81,99 Eur, pričom v prípade, že v ktoromkoľvek mesiaci nebude zrážka zo mzdy vykonaná v dohodnutej výške, alebo bude vykonaná v menšej výške, bude za účelom riadneho vyrovnania príslušných pohľadávok výška mesačnej zrážky zo mzdy v najbližšom nasledujúcom mesiaci, (príp. mesiacoch), zvýšená nad dohodnutú sumu, a to najvyššiu prípustnú sumu v zmysle všeobecných záväzných právnych predpisov upravujúcich rozsah zrážok pri výkone rozhodnutia, a to do doby úhrady všetkých pohľadávok v omeškaní. Žiadosťou o vykonávanie zrážok zo mzdy zo dňa 30.10.2014 požiadal žalovaný zamestnávateľa žalobcu o vykonávanie zrážok zo mzdy žalobcu. Podľa pripojeného rozpisu zrážok zamestnávateľ žalobcu zrážal žalobcovi zo mzdy zrážky v prospech žalovaného od novembra 2014. V rámci vykonaného dokazovania sa súd oboznámil aj s dohodou o poskytovaní služieb

zo dňa 12.09.2014 uzatvorenou medzi žalobcom a žalovaným, ktorá upravuje podmienky poskytovania dohodnutých služieb k predmetnej zmluve o úvere č. 8500079620 zo dňa 12.09.2014. Dohoda zakladá právo zákazníka na využívanie služieb a povinnosť uhradiť odplatu. Zákazník má právo ale nie povinnosť využiť služby, rovnako tak právo zrušiť alebo pozastaviť písomnou formou poskytovanie jednotlivých služieb, týmto nie je dotknutá povinnosť uhradiť odplatu. Dohodnuté služby sú dobrovoľné a doplnkové, nemajú charakter podmienky alebo predpokladu na uzavretie zmluvného vzťahu. Jednotlivé služby sú poskytované zákazníkovi automaticky alebo na základe uplatnenia práva zákazníka na ich poskytnutie. Na základe dohody sa poskytujú uvedené služby za dohodnutú odplatu. Ak nedôjde k uzavretiu tejto dohody zákazník je oprávnený požiadať o poskytnutie jednotlivých služieb aj samostatne a ich cena sa riadi platným sadzobníkom poplatkov. Zákazník sa zaväzuje, že za uzavretie dohody zaplatí mesačne poskytovateľovi odplatu vo výške 2,56 % zo sumy schváleného úveru zníženú o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Zákazník sa zaväzuje splácať túto odplatu v pravidelných mesačných splátkach, ktorá bude uvedená spolu so splátkami úveru a úrokov za úver v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Celková výška splátky úveru s úrokom spolu so splátkou odplaty podľa tejto dohody sa uvedú aj v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Na základe tejto dohody sa poskytuje zákazníkovi balíček služieb pozostávajúci z informácie o zostávajúcich záväzkoch, odkladu splatnosti splátok, informácie pred splatnosťou splátky, informácie o prijatí platby, vyhotovenia a zaslania kópie dokumentácie, zmeny zmluvy na podnet klienta, prepárovania platieb na príslušnú zmluvu, druhej upomienky zdarma, a podpory call centra a osobného stretnutia s viazaným finančným agentom.

5. Pri rozhodovaní o určení (ne)platnosti dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500079620 zo dňa 12.09.2014 okresný súd vychádzal zo skutočností zistených vykonaným dokazovaním, keď považoval za nesporné, že strany sporu uzavreli dňa 12.09.2014 popri zmluve o revolvingovom úvere aj dohodu o zrážkach zo mzdy č. 8500079620, ktorá mala zabezpečovať poskytnutý úver vo výške 1.500,00 Eur. Rovnako za nesporné považoval okresný súd, že žalovaný doručil zamestnávateľovi žalobcu žiadosť o vykonávanie zrážok zo mzdy, pričom zamestnávateľ žalobcu Žiadosti žalovaného vyhovel a žalobcovi začal vykonávať zrážky zo mzdy. Spornou zostala medzi stranami sporu otázka individuálneho dojednania dohody o zrážkach zo mzdy, prijateľnosť charakteru dohody o zrážkach zo mzdy a existencia naliehavého právneho záujmu žalobcu na podanej určovacej žalobe. Nakoľko žalovaný preukázateľne uskutočnil realizáciu zabezpečovacieho prostriedku (dohody o zrážkach zo mzdy). Okresný súd preto dospel k záveru, že žalobca má naliehavý právny záujem na určení neplatnosti predmetnej dohody o zrážkach zo mzdy, keďže v dôsledku takéhoto zásahu do majetkovej sféry žalobcu sa žalovaný môže na úkor žalobcu bezdôvodne obohacovať. Bez určenia neplatnosti predmetnej dohody by právne postavenie žalobcu ako dlžníka bolo neisté. Žalobca, ako spotrebiteľ uzavrel predmetnú dohodu, aby dostal úver. Z obsahu tejto dohody je pritom zrejmé, že išlo o vopred žalovaným ako dodávateľom pripravený formulár, do ktorého sa vpisovali konkretizované údaje o dlžníkovi (žalobcovi) v nadväznosti na poskytnutý revolvingový úver. Z obsahu tejto dohody nevyplýva osobitná možnosť žalobcu ako spotrebiteľa v dodatočnej lehote vylúčiť právne účinky takéhoto dojednania napríklad jednostranným odstúpením od dohody. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobcu nikto na existenciu dohody o zrážkach zo mzdy v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere neupozornil. Žalovaný ako dodávateľ v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, keď neprodukoval v konaní žiadne dôkazy, ktoré by vyvrátili neindividuálne dojednanie tejto dohody v zmysle ust. § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Len samotné znenie dohody o zrážkach zo mzdy a jej jednotlivých článkov nepostačuje k prijatiu záveru súdu o jej individuálnom uzavretí. Okresný súd mal za to, že predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy nebola so žalobcom individuálne dohodnutá a jej dojednanie preto považoval za neplatné. Naviac prvoinštančný súd dospel k záveru, že predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Ide o formulárovú dohodu, ktorej obsah nemohol žalobca ako spotrebiteľ žiadnym spôsobom ovplyvniť. Spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj úroveň informovanosti a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah. Pri uzatváraní tejto dohody spotrebiteľ musí mať vedomosť, pohľadávku akého druhu a v akej výške dohoda o zrážkach zo mzdy zabezpečuje. V opačnom prípade sa vystavuje tomu, že veriteľ vymôže celú pohľadávku, prostredníctvom zrážok z dlžníkovej mzdy, ktorú by spotrebiteľ nebol povinný zaplatiť pri obligatórnom prieskume neprijateľných zmluvných podmienok v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Ide o neprimerané zvýhodnenie veriteľa v neprospech spotrebiteľa, umožňujúce vymôcť pohľadávku vo výške, ktorá mu nepripadá. Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy umožňuje

obísť dôležitý prvok újného práva, a to ex offa súdnu kontrolu zmluvných podmienok, či nespôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľovi je nevyhnutné poskytnúť ochranu, najmä ak existuje nebezpečenstvo, že sa v euronekomformnom procese zrážok zo mzdy, na základe dohody o zrážkach zo mzdy, zabezpečuje a umožňuje uhradiť plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok bez súdnej kontroly, na ktorú skutočnosť musí brať súd ohľad (rozsudok C-106/77 Simmenthal). Preskúmaním predmetnej dohody o zrážkach zo mzdy súd prvej inštancie dospel tiež k záveru, že táto dohoda určito a zrozumiteľne nešpecifikuje výšku pohľadávky, ktorá má byť uvedeným zabezpečovacím prostriedkom zabezpečená. V dohode je dohodnuté vykonávanie zrážok do úplného splatenia pohľadávok žalovaného, prípadne aj iných nárokov, ktoré voči nemu vzniknú. Takéto dojednanie považoval konajúci súd za neurčité a nezrozumiteľné v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Za neurčité súd považoval aj zmluvné dojednanie článku V. dohody týkajúce sa výšky splátok, podľa ktorého, ak nebude v ktoromkoľvek mesiaci zrážka zo mzdy vykonaná v dohodnutej výške, bez ohľadu na dôvod, má byť zrážka nasledujúci mesiac zvýšená nad dohodnutú sumu. Jedná sa o neprímerané zvýhodnenie zmluvnej strany veriteľa a predstavuje zároveň obchádzanie náležitostí dohody o zrážkach zo mzdy, a teda aj obchádzanie zákona v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 551 Občianskeho zákonníka. Zároveň žalovaný v prejednávanej veci nepreukázal, že by žalobcovi poskytol aj inú alternatívu zabezpečenia záväzkov. Na základe uvedeného okresný súd určil, že predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatným právnym úkonom.

6. Vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku na zakladenie sumy 1.824,41 Eur titulom bezdôvodného obohatenia okresný súd skúmal ex offa samotnú zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500079620 zo dňa 12.09.2014, pričom zistil, že v nej absentuje obligatórna náležitosť spotrebiteľského úveru uvedená v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (ďalej „zákon č. 129/2010 Z.z.“), t.j. údaj o konečnej splatnosti úveru. Podľa názoru súdu ustanovenie zmluvy, ktoré stanovovalo splatnosť úveru počtom 42 mesačných splátok, nemožno považovať za konformné so zmyslom a účelom sledovaným takto zakotvenou podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Spotrebiteľ (v danom prípade žalobca) musí pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy dôjde ku konečnej splatnosti jeho spotrebiteľského úveru, t.j. ktorým konkrétnym dňom. Takýto údaj však zmluva uzatvorená stranami sporu neobsahovala. V označenej zmluve navyše absentuje aj údaj o konkrétnych termínoch splátok istiny, tak ako vyžaduje § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.. Vzhľadom na uvedené, (t.j. z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.), súd prvej inštancie s poukazom na § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. V danej súvislosti dal okresný súd do pozornosti aj skutočnosť, že poskytnutý úver bol nazvaný ako „revolvingový úver,“ ktorý sa čerpá priebežne, no v skutočnosti bol žalobcovi poskytnutý úver jednorazovo bezhotovostným prevodom a v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi bol uvedený dátum splatnosti prvej a poslednej splátky úveru, čo však pri revolvingovom úvere nemožno vopred pri podpise zmluvy určiť. Tvrdenie žalovaného ohľadne obsahu podstatných náležitostí zmluvy v previazaných komponentoch v podobe všeobecných obchodných podmienok (ďalej aj „VOP“), oznámenia o schválení úveru, či splátkovom kalendári, považoval súd za právne bezvýznamné. Všetky obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyžadované zákonom musia byť totiž obsiahnuté priamo v zmluve. Všeobecné obchodné podmienky majú slúžiť k tomu, aby nebolo nutné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického alebo vysvetľujúceho charakteru; nesmú však slúžiť k tomu, aby v nich boli obsiahnuté dojednania predstavujúce podstatné náležitosti. Vychádzajúc z právneho záveru o nutnosti zahrnutia obligatórnych náležitostí priamo do zmluvy, pre konštatovanie súdu o splnení jej obligatórnej náležitosti nepostačuje ani existencia oznámenia o schválení úveru, či existencia splátkového kalendára. V prípade spotrebiteľských zmlúv, primárne vzhľadom aj na ochranu spotrebiteľa, je žiaduce a súladné so zákonom všetky obligatórne náležitosti ustanoviť priamo do zmluvy, a nie do iných listinných dokumentov, bez ohľadu na ich formu, či názov. Za absolútne neplatnú právny úkon považoval okresný súd i dohodu o poskytovaní služieb č. 8500079620 uzatvorenú medzi sporovými stranami dňa 12.09.2014. Odplatu za poskytnutie služby v celkovej výške 1.451,52 Eur považoval vzhľadom na výšku poskytnutého úveru 1.500,00 Eur (bez poplatku 1.350,00 Eur) za neprímerane vysokú. Vopred pripravenou dohodou, ktorej obsah žalobca nemohol ovplyvniť, resp. meniť, si žalobca zhoršil ako spotrebiteľ svoje zmluvné postavenie, s tým, že platil za služby, ktoré mu žalobca pri uzatváraní dohôd neposkytol, resp. žalobca platil za služby, ktoré v budúcnosti ani nemusel využiť. V čase poskytnutia úverov a uzavretia predmetných dohôd nebolo teda žalobcovi zrejmé, či takúto službu vôbec reálne využije. Dohodu o poskytnutí služieb je potrebné považovať za neplatný právny úkon, za

nekalú obchodnú praktiku žalovaného. Pokiaľ aj bola dohoda o poskytovaní služieb koncipovaná ako samostatná listina, to samo o sebe ešte neznamená, že bola individuálne dojednaná. S poukazom na § 9 ods. 13 zákona č. 129/2010 Z.z. sa prípade poskytovaných služieb jedná o také služby, ktoré bol žalovaný v súlade s povinnosťou odbornej starostlivosti povinný poskytovať žalobcovi aj bez uzavretia takejto dohody - predmetné služby predstavujú len bežnú súčinnosť žalovaného ako poskytovateľa úveru. Predmetom danej dohody boli len zdanlivo poskytované služby, na ktorých poskytnutí žalobca ako spotrebiteľ nemohol mať žiadny záujem, keďže z takto poskytovaných služieb mu neplynula žiadna významná výhoda, napríklad oproti spotrebiteľom, ktorí dohodu tohto typu neuzavreli. Napokon v konaní nebolo preukázané, či žalobca balíček služieb poskytnutých predmetnou dohodou skutočne aj využil. Z tejto dohody zároveň nevyplyva možnosť vrátenia, či započítania odplaty v prípade nevyužitia predmetných služieb, čo považoval okresný súd za nekalú obchodnú praktiku. V zmysle článku 1 dohody o poskytovaní služieb, žalobca mal právo zrušiť alebo pozastaviť písomnou formou poskytovanie jednotlivých služieb, avšak tým nebola dotknutá povinnosť uhradiť žalovanému odplatu, ktoré dojednanie okresný súd považoval za rozporné s dobrými mravmi. V tejto súvislosti prvoinštančný uviedol, že odplata za poskytnuté služby mala byť jednoznačne zahrnutá do celkových nákladov úveru v súlade s § 2 písm. g) a l) zákona o spotrebiteľských úveroch. Nezahrnutie tejto odplaty do celkových nákladov ovplyvnilo aj správnosť údaju skutočnej RPMN, pretože ak by bola odplata zahrnutá do celkových nákladov, celková výška RPMN by bola oveľa vyššia ako bola prezentovaná. Zároveň možno považovať praktiku žalovaného, ktorý oddelil zmluvu o úvere od dohody o poskytovaní služieb, čím došlo k uvedeniu nesprávnej výšky celkových nákladov, a tým pádom aj nesprávnej výšky RPMN, za nekalú obchodnú praktiku s poukazom na § 7 ods. 2 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľov. Aj z dôvodu nesprávnej výšky celkových nákladov a nesprávnej výšky RPMN ako obligatórných údajov podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. považoval okresný súd poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Žalovanému tak súhrnom uvedených zistení okresného súdu nemohol vzhľadom na ustanovenie § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. vzniknúť zákonný nárok na zaplatenie akýchkoľvek úrokov alebo poplatkov. Prijatím takejto plnenia bez právneho dôvodu tak vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie. Žalovaný mal pri právnom závere o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov nárok len na zaplatenie čistej istiny úveru t.j. skutočne poskytnutých finančných prostriedkov úveru 1.350,00 Eur. Následne pri zisťovaní rozsahu bezdôvodného obohatenia súd vychádzal z nesporného tvrdenia medzi stranami sporu, že žalovaný na základe predmetnej spotrebiteľskej zmluvy o úvere poskytol žalobcovi celkovo sumu 1.350,00 Eur a žalobca uhradil z tejto zmluvy celkovo sumu 3.024,41 Eur spolu s poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 150,00 Eur, t.j. postupnými platbami vychádzajúc z právneho záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného spotrebiteľského úveru preplatil žalobca žalovanému sumu 1.824,41 Eur. Uvedená suma tak predstavuje rozsah bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, resp. majetkový prospech na strane žalovaného získaný plnením bez právneho dôvodu, ktorý je žalovaný povinný podľa § 451 Občianskeho zákonníka žalobcovi vydať. Vzhľadom na uvedená považoval okresný súd žalobu žalobcu aj v tejto časti (o vydanie bezdôvodného obohatenia) za dôvodnú, na základe čoho žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na zaplatenie sumy 1.824,41 Eur.

7. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol okresný súd na základe ustanovenia § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, nakoľko tento bol v konaní plne úspešný.

8. V zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. u) zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení zmien a doplnkov od poplatku sú oslobodení spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojho práva podľa osobitného predpisu. Žalobca ako poplatník bol oslobodený od zaplatenia súdneho poplatku a podľa § 2 ods. 2 veta prvá citovaného zákona, ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený. V predmetnej veci žalobca bol v konaní úspešný a okresný súd nezistil dôvody na oslobodenie od súdneho poplatku u žalovaného, a preto rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť poplatok z návrhu na začatie konania o určenie neplatnosti dohody vo výške 99,50 Eur, 6% zo sumy 1.824,41 Eur, t.j. 109,00 Eur a z návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vo výške 33,00 Eur a to v súlade s položkou 1, písm. a), b), c) sadzovníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

9. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zrušenia v rozsahu výrokovej vety o povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 1.824,41 Eur titulom bezdôvodného obohatenia a vo výrokovej vete o trovách konania a vrátenia veci okresnému súdu

na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne sa domáhal jeho zmeny v odvolaní napadnutom rozsahu tak, že súd žalobu zamietne.

10. K súdom konštatovanej absencii obligatórnej náležitosti spotrebiteľskej zmluvy, a síce údaju o konečnej splatnosti úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., odvolateľ uviedol, že táto náležitosť nemôže a nikdy nemohla byť v zmysle úijného práva dôvodom pre bezúročnosť úveru; v tejto súvislosti poukázal na rozsudok C-42/15 Súdneho dvora EÚ. Náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná úijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úijného práva bola vylúčená. Zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to 1/ určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, 2/ spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti, 3/ spôsobom vyplývajúcim zo Splátkového kalendára, ktorý predstavuje neoddeliteľnú súčasť zmluvy o revolvingovom úvere. Údaj o dobe trvania zmluvy sa uvádza v článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní v znení „Táto zmluva sa uzatvára na dobu neurčitú.“ V tejto súvislosti odvolateľ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 a rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/111/2014. Za nesprávny považoval žalovaný aj právny záver súdu o nesprávne určenej výške RPMN v zmluve o revolvingovom úvere. Súd prvej inštancie nezohľadnil to, že uzavretie dohody o poskytovaní služieb nie je a nebolo podmienkou pre vznik úverovej zmluvy. Ani žalobca v žalobe nespochybnil, že konal slobodne a s vedomím obsahu ustanovenia bodu 8.6 uvedenej dohody. Žalovaný teda vznik a uzavretie dohody o poskytovaní služieb nepožadoval ako podmienku pre uzavretie úverovej zmluvy. Dohoda o poskytovaní služieb je osobitne podpísovaná zmluvnými stranami. Tento fakt zdôrazňuje jej samostatnosť od ostatného obsahu zmluvy o revolvingovom úvere. Dižník podpísaním tlačiva Žiadosti/Zmluvy teda automaticky neprístupuje automaticky k uzavretiu dohody o poskytnutí služby. Keďže uzavretie dohody o poskytovaní služieb nebolo podmienkou, a ani predpokladom pre získanie úveru, potom náklady podľa tejto dohody nie sú súčasťou celkových nákladov, a teda ani súčasťou výpočtu RPMN. Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoR/5/2016.

11. K odvolaniu sa vyjadril žalobca, ktorý sa s napadnutým rozsudkom v plnom rozsahu stotožnil.

12. Uviedol, že spotrebiteľská zmluva v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. musí obsahovať údaj o termíne konečnej splatnosti úveru uvedený ako konkrétny termín, t.j. deň, mesiac a rok. Na podporu svojho tvrdenia poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/373/2017 zo dňa 28.03.2018, sp. zn. 11Co/149/2018 zo dňa 31.07.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/316/2014 zo dňa 08.09.2014 a iné. Žalobca tiež nesúhlasil s tvrdeniami odvolateľa o tom, že absencia náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. konštatovaná súdom prvej inštancie neobstojí, keď je v zmysle predložených súdnych rozhodnutí (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/187/2018 zo dňa 30.08.2018, 5Co/99/2018 zo dňa 26.06.2018) zrejmé, že mesačná splátka v spotrebiteľskej zmluve nemusí byť členená na výšku, termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov až od 01.05.2018.

12. Žalovaný na odvolaciu repliku žalobcu, ktoré mu bolo doručené dňa 11.02.2019, nijakým spôsobom nereagoval. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania neboli stranami sporu súdu predložené.

13. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v druhej vete výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.824,41 Eur podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil a súčasne v zmysle § 388 CSP zmenil rozsudok okresného súdu v tretej vete výroku o trovách konania spôsobom vyjadreným vo výrokovej časti tohto rozsudku.

14. Vo vzťahu k druhej vete výroku napadnutého rozsudku (vrátane odôvodnenia tejto časti napadnutého rozsudku) krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 až § 222 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených

dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

15. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalovaného formulovanú v jeho opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

16. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

17. Podľa názoru odvolacieho súdu správnou je východisková úvaha okresného súdu o tom, že právny vzťah založený medzi žalobcom a žalovaným založený zmluvou o revolvingovom úvere č. 8500079620 zo dňa 12.09.2014 je vzťahom spotrebiteľským, na ktorý dopadajú ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy a všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 52 ods. 1, § 53 ods. 1, § 53 ods. 5, § 39 Občianskeho zákonníka). Spotrebiteľský charakter právneho vzťahu, charakter zmluvy o revolvingovom úvere ako spotrebiteľskej zmluvy nenamietal ani samotný odvolateľ.

18. Spotrebiteľské právne vzťahy predstavujú osobitný druh právnych vzťahov, ktoré zahŕňajú zmluvy uzavreté medzi dodávateľmi a spotrebiteľmi tak podľa Občianskeho zákonníka, ako i podľa Obchodného zákonníka. Je nepochybné, že sa nejedná o vzťahy medzi dvoma podnikateľskými subjektmi, ale o vzťahy podnikateľa (v pozícii dodávateľa) a fyzickej osoby mimo rámec výkonu jej podnikania, či povolania (v užšom význame slova). Tieto vzťahy sú svojou povahou jednoznačne vzťahmi občianskoprávnymi, preto aj na súvisiace otázky - vrátane otázok prípustnosti (zákonnej alebo z pohľadu dobrých mravov) výšky úrokovej sadzby - je potrebné aplikovať Občiansky zákonník. Skutočnosť, že zákonodarcu charakter spotrebiteľských vzťahov ako vzťahov občianskoprávných výslovne vymedzil až v rámci zákona č. 102/2014 Z.z., neznamená, že do doby účinnosti tohto právneho predpisu by mali inú - napríklad obchodnoprávnu - povahu. V judikačnej praxi súdov záver o občianskoprávnom charaktere spotrebiteľských vzťahov bol/je dlhodobou akceptovaný, čo sa v plnej miere týka i stanovísk odvolacieho súdu (senátu).

19. Odvolateľ v majoritnej časti svojho opravného prostriedku len zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a súdu opakovane predkladal svoje subjektívne právne závery, ku ktorým mal okresný súd v danom prípade dospieť.

20. V danej súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

21. Postup okresného súdu, ktorý v súvislosti rozhodovaním o žalobcom uplatnenom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia ex offio preveroval, či dojednané zmluvné podmienky v danom zmluvnom vzťahu vychádzajú z prijateľných zmluvných podmienok a či náležitosti uvedené v zmluve revolvingovom úvere, ktoré sú obligatórneho charakteru (§ 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch) sú/nie sú v súlade so zákonom, bol správny a zároveň nevyhnutný pre ustálenie konečného záveru o tom, či žalobca na základe dotknutého spotrebiteľského vzťahu zaplatil

viac než podľa zákona mal, a teda, či sa oprávnene domáha voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia voči žalovanému v uplatnenej výške.

22. V posudzovanej veci odvolací súd v názorovej zhode so súdom prvej inštancie mal za to, že úver poskytnutý žalovaným žalobcovi je potrebné posúdiť ako bezúročný a bez poplatkov. Je nepochybné, že sa jedná o spotrebiteľský úver formou revolvingu. V danej súvislosti je potrebné zdôrazniť, že pokiaľ zákon o spotrebiteľských úveroch určil ako zákonnú náležitosť údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (bez rozlíšenia, či ide o revolvingový, prípadne iný druh úveru), aj pri revolvingovom úvere musia byť v zmluve uvedené tieto údaje.

23. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol absenciu viacerých obligatórných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy, vrátane absencie údaje termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ktorý je obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, upravený v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere (12.09.2014). V zmluve o revolvingovom úvere uzavretej medzi sporovými stranami absentuje konsenz o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, nakoľko takýto údaj v nej nie je obsiahnutý. Zmyslom uvedeného zákonného ustanovenia je, aby spotrebiteľ mal informáciu o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Je nepochybné, že úmyslom zákonodarcu bolo osobitné zakotvenie požiadavky uvedenia presného termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Veriteľ samozrejme pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere o tomto presnom termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru mal vedomosť a bolo jeho zákonnou povinnosťou ho v zmluve uviesť týmto spôsobom a nie ponechať jeho výpočet na základe viac či menej zložitej matematickej operácie (v závislosti na počte splátok, matematickom nadaní spotrebiteľa) na spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru o absencii tejto nevyhnutnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedenej v § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, na základe čoho okresný súd správne vyhodnotil poskytnutý úver ako bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods.1 písm. a) citovaného zákona. Už len z tohto jediného dôvodu je nutné predmetný spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.

24. Len na doplnenie krajský súd uvádza, že obsahu spisového materiálu tiež vyplýva, že so zmluvou o revolvingovom úvere zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500079620 zo dňa 12.09.2014, ktorú uzavreli medzi strany sporu, bola súčasne (osobitne - na samostatnej listine) uzatvorená aj dohoda o poskytovaní služieb. Je potrebné zdôrazniť, že zmluva o zabezpečení splátok úveru má v každom jednotlivom prípade akcesorickú povahu, ktorá nadväzuje na úverovú zmluvu, keďže jej obsahom sú len doplnkové služby v súvislosti so splácaním dohodnutého úveru. Jedná sa teda o bežnú súčinnosť žalovaného ako poskytovateľa finančnej služby, ktorú je povinný poskytovať dlžníkovi aj bez uzavretia predmetnej dohody. Je teda nepochybné, že vznik zmluvy o zabezpečení splátok úveru je teda podmienený vznikom zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ide o doplnkovú službu súvisiacu so spotrebiteľským úverom. Z tohto dôvodu odplata za službu, ktorá bola predmetom zmluvy o zabezpečení splátok úveru vo výške cca 2,56 % samotného poskytnutého úveru, mala byť preto aj podľa názoru odvolacieho súdu v zmysle § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch zahrnutá do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, a teda aj do ročnej percentuálnej miery nákladov. Nesprávne uvedenie údajov o RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere má rovnaké následky, ako keby v zmluve tento údaj nebol uvedený vôbec, čo zákonodarca v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) 129/2010 Z.z. zákona o spotrebiteľských úveroch spája so sankciou v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

25. Ročná percentuálna miera nákladov vyjadruje mieru nákladov na daný úverový, resp. aj inak označený finančný produkt. RPMN má teda zohľadniť všetky náklady, ktoré má dlžník vynaložiť v súvislosti s uzatvorenou zmluvou. Ide predovšetkým o úrok, poplatok za uzatvorenie zmluvy, poplatok za vedenie účtu, rôzne administratívne náklady, či inak označené náklady, medzi ktoré podľa názoru odvolacieho súdu patrí aj poplatok za poskytnutie služby prevzatia peňažnej hotovosti. RPMN musí zohľadňovať všetky náklady spotrebiteľa tak, aby bolo možné porovnať výhodnosť či nevýhodnosť jednotlivých produktov. Zmyslom povinnosti zverejňovať RPMN je umožniť spotrebiteľom, aby sa na trhu úverových či finančných produktov dokázali čo najlepšie zorientovať a porovnaním RPMN zistiť výhodnosť úveru. Uvedenie len úverovej sadzby, resp. uvedenie RPMN, ktorá nezahŕňa všetky skutočné náklady, ešte neznamená, že dlžník bude mať úplné a dostatočné informácie o úvere, ktoré mu má

ponúknuť práve údaj o skutočnej RPMN ako údaj zahrňujúci komplexné náklady. Z úradnej činnosti odvolacieho súdu je známe, že veritelia častokrát ponúknu výšku úrokovej sadzby v nižšej výške a svoj zisk si kompenzujú prostredníctvom rôznych poplatkov, mnohokrát sofistikovane skrytých pod rôznymi poplatkami, tak ako tomu bolo aj v prejednávacom prípade. Povinnosť priamo v zmluve uvádzať skutočnú RPMN a zároveň priemernú RPMN má pomôcť spotrebiteľom, aby dokázali porovnať jednotlivé úvery. Odvolací súd preto zhodne so súdom prvej inštancie považoval konanie žalovaného za nekalo súťažné konanie v rozpore s dobrými mravmi, keď neuviedol vo výpočte RPMN všetky náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, a tak úmyselne vyvolal dojem výhodnosti úveru, čo mohlo mať bezpochyby vplyv na správanie spotrebiteľa pri výbere úverového produktu. Takémuto konaniu veriteľa nemožno priznať ochranu.

26. S prihliadnutím na uvedenú argumentáciu odvolací súd už považoval za nadbytočné zaoberať sa otázkou, či bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru spôsobuje i absencia obligatórnych údajov vyžadovaných v ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy. Bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. už bola konštatovaná na základe dôvodov popísaných v odsekoch 23. až 25. odôvodnenia tohto rozhodnutia. S prihliadnutím na fakt, že poskytnutý úver sa v zmysle § 11 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 129/2010 Z.z. považuje za bezúročný a bez poplatkov už v dôsledku absencie jednej (ktorejkoľvek) obligatórnej náležitosti z výpočtu náležitostí nachádzajúcich a v ust. § 9 ods. 2 predmetného zákona, by bolo odôvodnenie vo vzťahu k majoritnej odvolacej argumentácii žalovaného nadbytočné a bez akejkoľvek právnej relevancie k prejednávanej veci.

27. V konaní bolo tiež preukázané, že žalobca na základe uvedenej zmluvy o revolvingovom úvere zaplatil žalovanému sumu vyššiu o 1.824,41 Eur než mu žalovaný poskytol (s prihliadnutím na konštatovanie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru) a obdržal tak od žalobcu finančné plnenie v uvádzanej výške, na ktoré nemal nárok. Žalovaný teda získal bezdôvodné obohatenie v uvedenej sume, ktoré je povinný žalobcovi vydať v zmysle § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka.

28. Pokiaľ odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku poukazoval na odlišné rozhodnutia všeobecných súdov v obdobných veciach, k tomu odvolací súd dodáva, že z ust. § 193 CSP vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný. Navyiac pri rozhodovaní spotrebiteľských sporov je potrebné vždy prihliadať na konkrétne okolnosti tej-ktorej veci a časové hľadisko, rešpektujúce právnu úpravu platnú v čase uzavretia zmluvy medzi dodávateľom a spotrebiteľom.

29. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, pri súčasnom nezistení nedostatkov v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), odvolací súd rozsudok okresného súdu druhej vete výroku ako vecne správny podľa § 387 CSP potvrdil.

30. Odvolací súd však v súlade s ust. § 388 CSP zmenil odvolaním napadnutý a od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (tretia veta výroku), ktorý síce plne zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným, ale nie je z neho zrejmé, kto má proti komu nárok na náhradu trov konania.

31. V danej súvislosti odvolací súd poznamenáva, že nepovažuje za správnu takú interpretáciu ustanovenia § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorej má aplikácii tohto ustanovenia zodpovedať výrok rozhodnutia o trovách konania vyslovujúci, že strana sporu má nárok na náhradu trov konania. Rozhodnutie o trovách konania priznávajúce ich náhradu musí byť totiž vykonateľné (§ 232 ods. 1 CSP). Podľa výslovného znenia ustanovenia § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, rozhoduje súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník, už len o výške náhrady trov konania a v prípade zastúpenia advokátom aj o prijímateľovi tejto náhrady. To znamená, že súd prvej inštancie v rozhodnutí podľa § 262 ods. 2 CSP nemôže rozhodnúť o uložení povinnosti jednej sporovej strane zaplatiť náhradu trov konania druhej sporovej strane. Ak by napriek tomu tak rozhodol, prekročil by zákonné zmocnenie vyplývajúce z § 262 ods. 2 CSP, čím by zároveň nerespektoval čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, a porušil by tak princíp legality ako jeden zo základných princípov právneho štátu. Neprípustnosť takého postupu nevyhnutne znamená, že o tom, kto a komu má povinnosť zaplatiť náhradu trov konania (ak prichádza do úvahy priznanie ich náhrady), musí rozhodnúť súd rozhodujúci o nároku na náhradu trov v zmysle § 262 ods. 1 CSP. Tomu musí zodpovedať aj formulácia výroku o

trovách konania, t. j. musí v ňom byť uvedené, kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania, s tým, že následne bude o výške tejto náhrady rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP), čo je nutné uviesť aspoň v odôvodnení súdneho rozhodnutia. Len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti. Obdobný názor prezentoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 6 Cdo 222/2016 zo dňa 23.03.2017. Odvolací súd je však na rozdiel od dovolacieho súdu toho názoru, že informácia o ďalšom procesnom postupe súdu, t.j., že následne bude o výške náhrady trov konania rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP) je postačujúca v odôvodnení súdneho rozhodnutia a táto nemusí byť súčasťou jeho výrokovej časti.

32. Vo zvyšnej časti nenapadnutej odvolaním (t.j. v prvej a štvrtej vete výroku) zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

33. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalovanému, ktorý v tomto štádiu konania úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia vyšší súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

34. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).